

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Een winterexcursie langs het strand. — Op onze Nat. Hist. Vereen. „Antonie van Leeuwenhoek” hadden wij besloten zen Kerstdag eens een excursie langs het strand van Scheveningen naar Hoek van Holland te maken.

Eerst liet het weer zich niet bepaald gunstig aanzien, het sneeuwde en er lag al reeds een dik pak. Wij zetten echter door, daar het ons op onze excursie's wel gebleken is, dat men voor het weer nooit thuis moet blijven. Om 8 uur vertrokken we dan ook van het station Hofplein naar Den Haag, waar wij om kwart voor negen aankwamen. Na bijna anderhalf uur in den stoomtram gezeten te hebben kwamen wij verkleumd van de kou in Scheveningen aan. Het had ondertusschen opgehouden te sneeuwen en de wind was ons gunstig geworden. Zoo kwamen wij dus om half elf aan het stille strand waar ons direct een verrassing wachtte; wij moesten n.l. een 20 M. door een laag aangespoelde zeesterren waden, waarvan de meeste reeds lang dood schenen te zijn, tenminste naar den reuk, ik zal maar niet stank zeggen, te oordeelen. Het waren meest gewone zeesterren (*Asterias rubens*), doch ook wel slangsterren (*Ophiopsis ciliata*), van deze laatste maakten wij zelfs enkele levende ongeschonden exemplaren buit. De liefhebberij voor deze zeesterren was onder de vogels niet bijster groot. Ze voelden veel meer voor iets anders en dat was — houdt uw neus alvast maar dicht — bedorven vleesch dat bij het, bij Hoek van Holland gestrande schip, de „Stuart Star” overboord is gegoooid. Het waren meest kraaien en roeken, doch ook wel zilvermeeuwen, wij konden nu weer eens echt zien, wat een aasvogels die kraaien en roeken toch eigenlijk zijn. Wij waren nu echter ook door de zeesterren heen en dadelijk viel ons nu het groote aantal schelpen op, die langs de vloedlijn lagen; meest mossels die door hun byssusdraden tot lange slierten verbonden waren. Ook werden er nog mesheften (*Solen ensis major* en *minor*), wulken (*Buccinum undatum*) en tepelhoorns (*Natica*) gevonden. U zult u misschien afvragen, of niet alles onder de sneeuw lag; ook wij waren daar, toen wij in de trein zaten, bang voor; dat viel echter nog al mee; het was juist vloed geweest en zodoende werd niet de minste last van de sneeuw ondervonden, bovendien werd zij door de N.W. wind tegen de duinen opgeworpen, zoodat er ook voorbij de vloedlijn betrekkelijk weinig sneeuw op het strand lag. Ondertusschen was Kijkduin in 't zicht gekomen en er werd besloten hier onze eerste rustplaats te houden, om daarna aan één stuk naar Hoek van Holland door te loopen. We klauterden dus tegen het duin op en maakten het ons in een caféje van Kijkduin, waar geen kachel brandde, zoo gezellig mogelijk. Onze voorzitter trok hier eerst een paar droge sokken aan, tot groot vermaak der overige leden, die nog nooit onze voorz. op zijn bloote voeten hadden gezien in zoo'n café.

Na gegeten te hebben stapten wij weer op, om nu met nieuwen moed de koude wandeling aan te vangen.

Dadelijk kregen wij nu gezelschap van enkele Kramsvogels, die zoo mak waren, dat wij ze tot op één meter afstands konden naderen; een heel verschil met de schuwe strandloopertjes, die, als wij nog wel vijf meter van hen vandaan waren, al opvlogen, om eerst een heel eind verder weer neer te strijken. Tusschen deze strandloopertjes bemerkten wij nog enkele pleviertjes, en zelfs een kuifleeuwerik stapte er parmantig tusschen rond. Van achter de golfbrekers vlogen telkens groote troepen meeuwen op; meest zilvermeeuwen, doch ook enkele mantelmeeuwen, die met loomen vleugelslag bij onze nadering opvlogen, terwijl op 't strand de bewijzen achter bleven van hun aanwezigheid.

Zelfs een kieviet vloog van achter een dezer golfbrekers op en ook enkele niets vermoedende koperwieken, die als wij naderden, zich verschrikt tusschen de steenen der golfbrekers trachtten te verbergen.

Veel wieren vonden wij tot onze spijt niet, eigenlijk alleen maar enkele mooie stukken knoopwier (*Ascophyllum nodosum*) en lintwier (*Enteromorpha compressa*). Een eindje verder lag een krab te worstelen met den dood, hij werd natuurlijk weer in zee gegoooid in de hoop, dat hij daar wel weer bij zou komen. Op een aangespoelde mand zaten enkele zeeëgeltjes; ook vonden we daar de bovensnavel van een bergeend, direct te herkennen aan de als 't ware uit twee lobben bestaande knobbel erop.